SNAIGĖS BALTUTĖS PASAKOS

Kartą gyveno labai drovi snaigė. Ji bijojo nukristi iš dangaus, nes manė, kad ištirps per greitai. Todėl Žiemos fėja leido jai pasislėpti ir užaugti iš daugybės mažų snaigučių draugių. Kartu jos tapo didžiule, puria snaige, kuri galėjo gyventi ant stalo ir stebėti pasaulį pro langą. Kai vaikai į ją pažiūri, snaigė tyliai sušnabžda:

„Žiema dar čia...“

Snaigės, siuvinėtos baltos ir labai įspūdingos, leidosi į savo žiemos kelionę. Skriedamos jos sutiko linksmą vėją, pasisveikino su miegančiais medžiais ir nutūpė ant namų stogų. Pakeliui snaigės žaidė su vaikais, tyliai šnabždėjo žiemos paslaptis ir pavertė pasaulį stebuklingai baltu.

Vilniaus r. Avižienių gimnazija

Aukštai danguje, pilname minkštų debesėlių, gyveno maža snaigė vardu Baltutė. Ji buvo pati balčiausia ir švelniausia iš visų snaigių. Baltutė labai mėgo suktis, šokti ir žiūrėti žemyn, kur gyveno vaikai, medžiai ir gyvūnai.

- Kaip man norisi nusileisti ant žemės! – svajojo Baltutė. – Noriu pamatyti pasaulį iš arti.

Vieną šaltą žiemos rytą vėjelis tyliai sušnabždėjo:

- Baltute, jau metas. Skrisk!

Ir snaigė lengvai, lėtai pradėjo leistis žemyn. Ji skrido virš miško, kur miegojo kiškis, virš namų stogų, kur rūkė kaminai, ir pagaliau nusileido ant vaiko raudonos pirštinės.

- Oi, kokia tu graži! – sušuko vaikas.

Baltutė nusišypsojo ir pajuto, kaip šilta pirštinė ją švelniai apkabino. Netrukus ji pavirto mažučiu vandens lašeliu.

- Nieko tokio, - pagalvojo Baltutė. – Aš tapau žiemos džiaugsmo dalimi.

Ir nors jos jau nebebuvo matyti, vaikas dar ilgai džiaugėsi sniegu, lipdė senį besmegenį ir juokėsi. O kai kitą dieną iš dangaus vėl krito snaigės, jos tyliai šnabždėjo:

– Mes visos esame Baltutės sesės. Ir žiema tapo dar stebuklingesnė.

Vilniaus r. Avižienių vaikų lopšelis-darželis

Vieną rytą pradėjo pūstyti. Pro langą vaikai stebėjo kaip ore sukasi snaigės. Besisukdamos snaigės nukrito ant palangės, o viena snaigutė nutūpė ant siklo.

- Lauke balta, o kitoje pusėje trūksta baltumo, - pagalvojo snaigutė Baltutė.

- Kaip norėčiau įskristi vidun, bet ten šilta ir ištirpsiu, - nusiminė snaigutė.

- Vaikučiai, pažiūrėkite kaip gražu už lango, sukurkite snaiges, tegu jos pabira ir pas jus. Noriu pamatyti ir savo atvaizdą, - sušuko snaigė Baltutė.

Vaikai sukluso ir nusprendė pasidaryti snaiges panašias į tikras, esančias už lango. Tuoj pat visi kibo į darbus.

Pakylo vėjas ir nunešė snaigutę tolyn. Ir daugiau jos niekas nematė.

Vilniaus r. Bezdonių ,,Saulėtekio" pagrindinė mokykla

Kartą gyveno mergaitė Snaigė vardu Baltute. Ji buvo labai gera ir visada šypsojosi. Kai ji juokėsi, atrodė, lyg kristų mažos snaigės.

Vieną dieną Snaigė nuėjo į mišką ir sutiko septynis nykštukus. Jie pakvietė ją į savo namelį, vaišino koše ir dainavo daineles.

Snaigė padėjo nykštukams, o jie tapo jos draugais.

Vakare visi palinkėjo vieni kitiems saldžių sapnų. Miškas nušvito, ir visi suprato - kai esi geras, pasaulis tampa gražesnis.

Vilniaus r. Glitiškių vaikų lopšelis-darželis. Anavilio ikimokyklinis ugdymo skyrius.

Gyveno kartą Snaigė Baltutė – lengva snaigė, gimusi aukštai danguje iš balto debesies. Ji buvo ypatinga: spindėjo ryškiau už kitas ir niekada nekrito skubėdama. Kai atėjo žiema, Snaigė Baltutė leidosi žemyn kartu su kitomis snaigėmis. Tačiau ji pasirinko nusileisti ne bet kur, o ant tyliausio miško kampelio. Ten ji pamatė, kad žemė liūdna ir pavargusi. Snaigė švelniai ją apkabino, užklodama baltu patalu. Nuo jos prisilietimo miškas nurimo, medžiai ilsėjosi, o gyvūnai saldžiai miegojo. Kai atėjo pavasaris, Snaigė Baltutė ištirpo, pavirsdama lašeliu, kuris pažadino gėles ir žolę.

Taip Snaigė Baltutė suprato: net trumpa akimirka gali palikti gražų pėdsaką pasaulyje.

Vilniaus r. Kalvelių „Aušros" gimnazija

Žiemą, kai darželio kiemas tyliai žibėjo nuo šalčio, vaikai sėdėjo prie lango ir gamino snaiges. Kiekviena buvo vis kitokia – kaip vaikų svajonės.

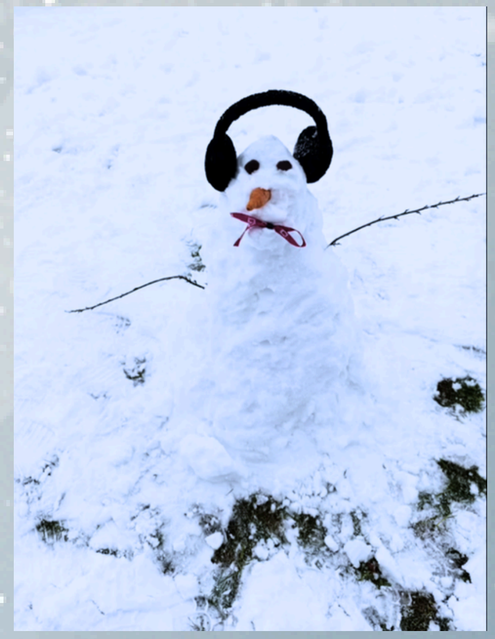
Vėliau vaikai išbėgo į lauką, kur sniegas girgždėjo po kojomis, ir ėmė lipdyti besmegenį. Snaigės, tarsi stebuklingos, nusileido jam ant pečių.

Taip darželio kieme atsirado senis besmegenis, saugantis vaikų juoką ir žiemos paslaptis.

Vilniaus r. Kyviškių pagrindinė mokykla

Aukštai virš žemės, dideliame ir minkštame debesyje, gyveno maža snaigė, vardu Baltutė. Ji nebuvo paprasta – jos krašteliai švietė tarsi mažos žvaigždutės, o pati ji buvo labai smalsi.

Vieną šaltą rytą Debesis mama sušnibždėjo: – Atėjo laikas, mano vaikai. Keliaukite į Žemę. Kiekvienas iš jūsų ten ras savo vietą.

Baltutė šiek tiek bijojo. – O kas, jei aš pasiklysiu? – paklausė ji. – Žemė tokia didelė, o aš tokia mažytė... Debesis mama nusišypsojo: – Tu esi ypatinga. Nėra kitos tokios snaigės kaip tu. Skrisk ir pamatysi.

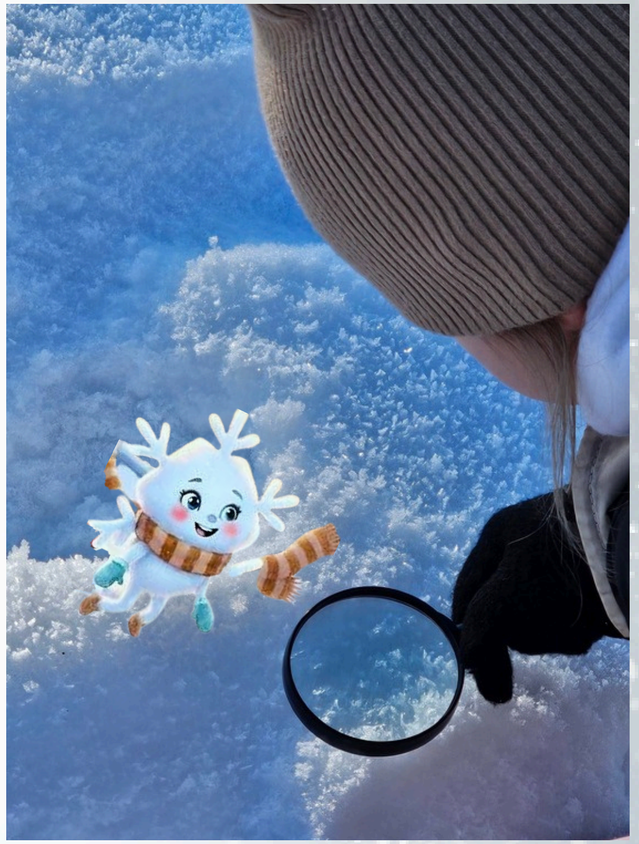
Baltutė šoko žemyn. Ji sukosi vėjo šokyje kartu su tūkstančiais savo brolių ir seserų. Leisdamasi ji matė nuostabius dalykus: auksines miesto šviesas, miegantį mišką ir vaikus, kurie bėgo į lauką ištiesę delnus.

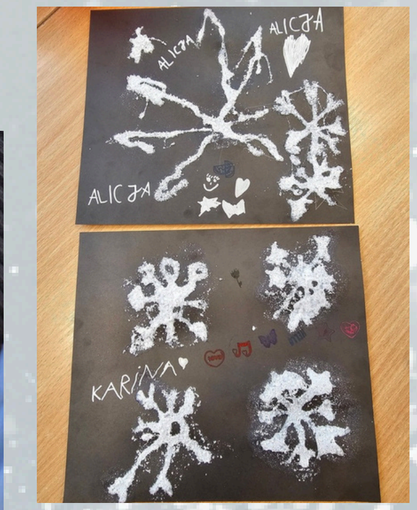
Staiga Baltutė pajuto, kad ji ne viena. Šalia skriejo kita snaigė. – Pažiūrėk! – sušuko Baltutė. – Tavo raštai visai kitokie nei mano! – Taip! – atsakė kita snaigė. – Mes visos skirtingos, bet kartu sukuriame patį balčiausią ir gražiausią pasaulio kilimą.

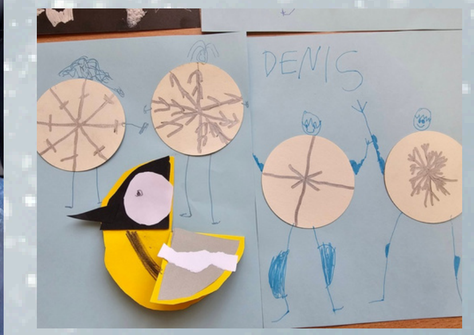
Baltutė nusileido ant mažos, virpančios eglės šakos. Ten ji pamatė mažą paukštelį, susigūžusį nuo šalčio. Baltutė su savo draugėmis apsupo šaką minkštu, pūkuotu sluoksniu, sukurdama paukšteliui šiltą užuovėją. Tą akimirką Baltutė suprato: ji nebėra tiesiog ledo gabalėlis. Ji yra šiluma, nors pati ir šalta. Ji yra apsauga gamtai.

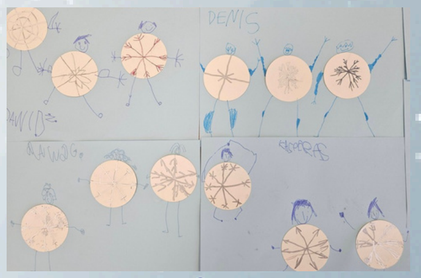
Atėjus pavasariui, Baltutė neišnyko. Ji tiesiog pasikeitė. Pajutusi saulės spindulį, ji tapo skaidriu vandens lašeliu, pagirdžiusi žibutę, ji nuskubėjo į upelį, ir vėl pakilo į dangų pas savo Debesį mamą, kad kitą žiemą grįžtų dar gražesnė.

Vilniaus r. Maišiagalos kun. Juzefo Obrembskio gimnazija

Buvo kartą žiemos rytas. Dangus buvo mėlynas kaip pasaka, o iš jo tyliai leidosi baltos, blizgančios snaigės . Viena snaigė buvo visai mažytė ir labai smalsi. Ji norėjo pamatyti pasaulį.

– Kur aš nukrisčiau? – galvojo snaigė ir sukosi ore.

Ant medžio šakų tupėjo du raudoni paukšteliai . Jie buvo šilti, pūkuoti ir linksmi. Paukšteliai čiulbėjo ir laukė pusryčių.

Snaigė nusileido visai šalia vieno paukštelio snapelio.

– Labas! – sušnibždėjo snaigė. – Aš pirmą kartą pasaulyje.

– Labas, snaige, – atsakė paukštelis. – Nešalta tau vienai?

– Truputį, – tarė snaigė. – Bet labai gražu!

Paukšteliai papasakojo snaigei apie žiemą, apie medžius, apie vaikus, kurie lipdo senius besmegenius. Snaigė klausėsi ir džiaugėsi.

Staiga pūstelėjo vėjelis. Snaigė pajuto, kad tirpsta.

– Aš tuoj pavirsiu lašeliu, – tyliai pasakė ji.

– Nesijaudink, – tarė paukšteliai. – Tu tapsi žemės dalimi ir sugrįši kitą žiemą.

Snaigė nusišypsojo, suspindo paskutinį kartą ir pavirto mažyčiu vandens lašeliu. Paukšteliai dar ilgai čiulbėjo ant šakos, o dangus ir toliau dovanojo pasauliui snaiges.

Ir visi žinojo – net mažiausia snaigė gali turėti gražią pasaką.

Marijampolio Meilės Lukšienės gimnazija

Vakaras tyliai atėjo
Danguje snaigės šoko
Pas vaikus
Snaigės atskubėjo ir
Tyliai sušnabždėjo:
Laikas miegoti...
Ant sapnų nutūpė,
Vaikai užsimerkė,
Snaigės nusišypsojo,
Ir visi saldžiai miegojo...

Aukštai, labai aukštai, ten, kur plaukia minkšti debesys, tyliai gimė maža snaigė. Ji suspindo kaip žvaigždutė ir švelniai suvirpėjo ore.

Staiga atbėgo vėjas–pokštininkas. Jis sušnabždėjo „šššš...“ ir apsuko snaigę ratu. Snaigė juokėsi, suko ratelius, kilo ir leidosi, kol visas dangus pradėjo suktis kartu su ja.

Skrisdama ji sutiko paukštį–paslapčių saugotoją. Paukštis plasnojo sparnais ir tyliai papasakojo apie žemę, kur miega medžiai, o vaikai laukia stebuklų. Snaigė suspindo dar ryškiau ir nusprendė leistis žemyn.

Ji nutūpė ant medžio šakelės – ten buvo šalta ir tylu. Snaigė sudrebėjo, nuslydo žemyn, pasislėpė ant kepurės ir pajuto šilumą. Bet netikėtai vėjas ją dar kartą pakėlė ir atsargiai nunešė ant vaiko delniuko.

Delniukas buvo šiltas ir geras. Snaigė sumažėjo, suspindo paskutinį kartą ir pamažu ištirpo, pavirsdama mažu vandens lašeliu. Lašelis nuriedėjo per pirštuką ir tyliai sušnabždėjo:

„Aš buvau snaigė...
bet mano kelionė nesibaigia.“

Lašelis dingo, bet stebuklas liko. Vaikai šypsojosi, o žiema tapo ne tik šalta, bet ir pilna kūrybos, draugystės bei atradimų.

Vilniaus r. Nemenčinės vaikų lopšelis-darželis

Vieną žiemos rytą Snaigė Baltutė tyliai nusileido į mišką. Aplink viskas buvo balta ir tylu. Staiga ji pastebėjo kažką judant tarp medžių.

Tai buvo balta lapė. Ji gyveno miške, bet žiemą jos beveik niekas nepamatydavo, nes jos kailis buvo baltas kaip sniegas.

Snaigė Baltutė pakvietė vaikus sukurti daug įvairių snaigių, kad miškas taptų dar šviesesnis ir linksmesnis.

Vaikai kūrė snaiges įvairiomis technikomis: kirpo, klijavo, piešė ir dekoravo. Kiekviena snaigė buvo vis kitokia.

Taip miške atsirado visas snaigių sodas, o baltoji lapė pagaliau tapo matoma tarp jų, nes aplink buvo pilna kūrybos ir džiaugsmo.

Vilniaus r. Nemėžio vaikų lopšelis-darželis

Gyveno danguje snaigė vardu Baltutė. Atėjo žiema, bet žemėje visai nebuvo sniego. Snaigė pažvelgė į žemę ir labai išsigando. Aplinkui buvo purvas, tamsu, o languose – liūdni vaikai.

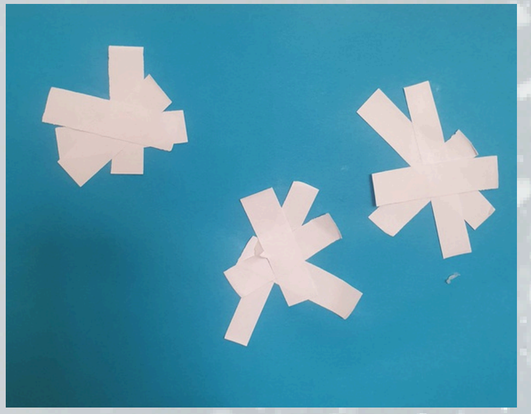
Tada snaigė sugalvojo pažadinti savo sesutes – snaiges.

– Kelkitės, mielosios, pažiūrėkite, kaip žemėje tamsu ir kaip liūdna vaikams. Reikia viską paversti baltu, juk dabar žiema!

Snaigės paprašė dėdulės Vėjo pagalbos:

– Padėk mums greitai užkloti žemę, išsklaidyk mus į visas puses.

Vėjelis greitai išsklaidė tūkstančius snaigių į įvairias puses, ir žemė pasidengė gražia balta antklode. Vaikų būrelis išbėgo į kiemą – jie lipdė senelius besmegenius ir džiaugėsi, kad iškrito tiek daug sniego. O laimingos snaigės tyliai sukosi ore ir leidosi žemyn.

Vilniaus r. Nemėžio vaikų lopšelis-darželis

Aš esu maža snaigė. Gimstu šaltame debesyje ir tyliai leidžiuosi žemyn. Vėjas mane neša, o aš šoku ore lyg balta plunksna.

Žiemą jaučiuosi laiminga, nes šaltis yra mano namai. Nutūpusi ant žemės trumpai suspindu ir tyliai ištirpstu, palikdama mažą vandens lašelį.

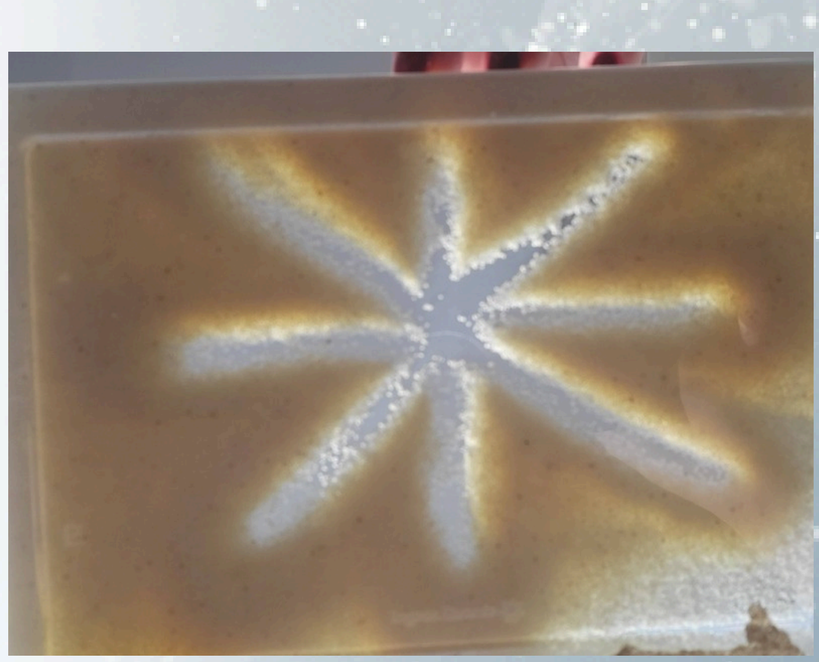

Gyveno kartą snaigė Baltutė ant debesėlio. Jai ten pasidarė liūdna. Pamačiusi, kad vaikai yra lauke ir žaidžia, ji nusprendė su jais susipažinti. Kai pradėjo ruoštis kelionei, jos sesės – kitos snaigės – nusprendė keliauti kartu.

Tą dieną tiek snaigių prisnigo mūsų darželio kiemelyje, kad galėjome su jomis žaisti, kiek tik užteko jėgų.

Vilniaus r. Nemėžio vaikų lopšelis-darželis

Aukštai debesyje gyveno Snaigė Baltutė. Ji buvo labai balta. Tokia pat balta kaip ir visos kitos jos sesutės. Todėl svajojo tapti spalvota kaip vaivorykštė.

Vieną gražų vakarą ji užsnūdo ir susapnavo stebuklingą sapną. Sapne saulė pasiūlė jai draugystę su spalvomis. Snaigė nuskrido pas raudoną rožę, prisilietė prie jos ir tapo truputį raudona. Po to ji aplankė narcizą ir pasidarė truputį geltona. Tada snaigė palietė rugiagėlę ir tapo švelniai melsva. Ji prisilietė prie žalios eglutės ir įgavo truputį žalios spalvos. Staiga snaigė pabudo ir pamatė vaikus, kurie džiaugsmingai sušuko: „Vau, kokia graži balta snaigė!“

Baltutė suprato, kad net būdama balta ji gali būti ypatinga ir graži.

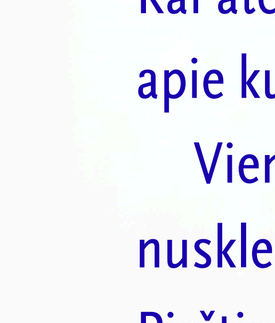

Gveno kartą danguje maža snaigė vardu Baltutė. Ji buvo pati šviesiausia ir smalsiausia iš visų snaigių. Kai atėjo žiema, Baltutė labai norėjo pamatyti Žemę, apie kurią vėjas pasakojo stebuklingas istorijas.

Vieną dieną debesys prasiskleidė ir Baltutė tyliai nusklendė žemyn. Ji nutūpė ant vaiko pirštinės. Pirštinė buvo šilta, todėl Baltutė pradėjo tirpti.

Nors jai buvo truputi liūdna, ji suprato, kad tapo lašelio dalimi ir padovanojo vaikui džiaugsmo akimirką.

Ir nors Baltutė išnyko, jos džiaugsmas liko.

Aukštai danguje, pilkame žiemos debesėlyje, gyveno maža snaigė vardu Snaigė Baltutė. Ji buvo vos gimusi – žvilgėjo kaip maža žvaigždutė ir džiaugėsi, kad pagaliau pradeda savo pirmąją kelionę į žemę.

– Kaip smagu! – sušlamėjo ji savo leduotais sparneliais. – Kiek žemiau laukia nuotykių!

Debesėlis švelniai pūstelėjo, ir Snaigė Baltutė pradėjo leistis. Pirmiausia ji praskriejo pro spindintį saulės spindulį, kuris ją paglostė ir sužibino dar stipriau. Tada ji sutikto draugą – kitą snaigutį, kuris suposi ore tarsi mažas baltas parašiutas.

– Sveika, keliautoja! – sušnibždėjo jis. – Leiskimės kartu!

Ir jie kartu ėmė suktis, šokti ir žaisti ore. Vėjas supo juos kaip lengviausius pasaulyje žaisliukus. Kartais jie kilo aukščiau, kartais leidosi žemyn, o kartą net apsisuko taip aukštai, kad debesis pradėjo juoktis.

Pagaliau Snaigė Baltutė pamatė žemę. Ten žaidė vaikai – statė sniego senius, ridinėjo rogutėmis, gaudė snaiges rankomis.

– Kaip norėčiau nusileisti prie jų! – susižavėjo Snaigė Baltutė.

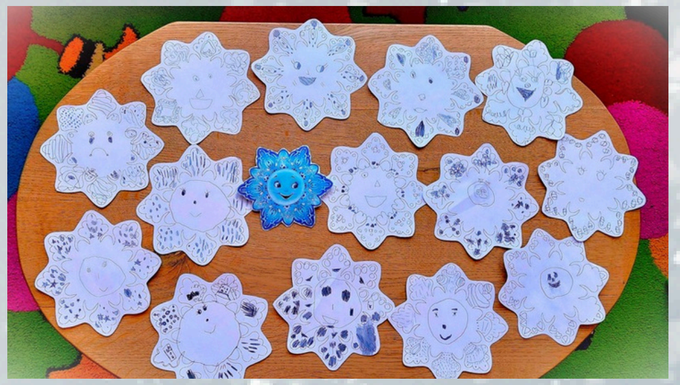
Tad ji išskleidė savo mažus ledo sparnus ir švelniai nusileido tiesiai ant mergaitės delno. Mergaitė nusišypsojo:

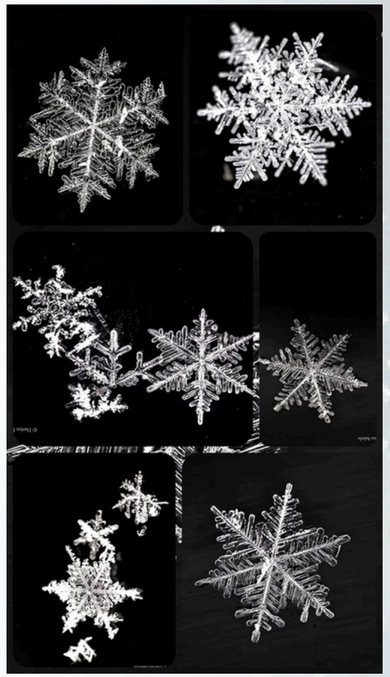
– Ak, kokia graži snaigutė! Tokios dar nemačiau!

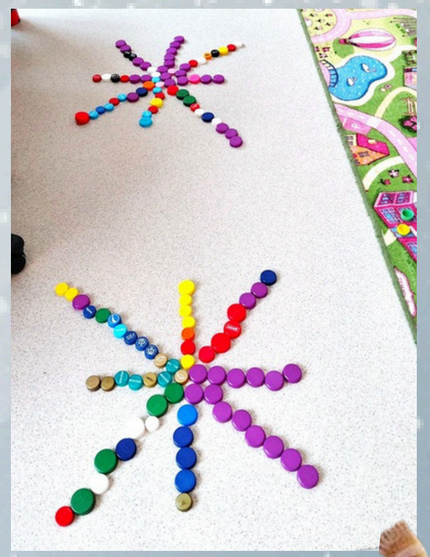
Snaigė Baltutė akimirką sužibo kaip maža žvaigždutė, pasidžiaugė savo kelione... ir tyliai ištirpo, palikdama šilumos lašelį mergaitės delne.

O danguje tuo metu gimė nauja snaigė. Ir taip prasidėjo dar viena stebuklinga žiemos kelionė.

Vilniaus r. Riešės vaikų lopšelis-darželis "Saulės slėnis"

Snaigė Baltutė tyliai leidosi iš dangaus. Ji matė žemiau blizgantį sniegą, medžius su baltomis kepurėlėmis ir mažą namelį, kurio lange švietė geltona švieselė. „Kaip įdomu, kodėl šviesa tokia šilta?“ – pagalvojo Snaigė.

Nutūpusi ant palangės, ji pajuto, kaip nuo šilumos pradeda tirpti. Baltutė išsigando, bet kartu ir smalsavo. Ji pastebėjo, kad langas šaltas, o oras šalia jo – šiltesnis. „Aš tirpstu, nes šiluma keičia mano formą“, – suprato ji.

Staiga Snaigė nuslydo žemyn ir nukrito į mažą indelį su vandeniu, kurį vaikai buvo palikę lauke. Ji pavirto lašeliu ir kartu su kitais lašeliais pradėjo suktis. „Mes tapome vandeniu!“ – džiaugėsi Baltutė.

Naktį oras atšalo ir Snaigė Baltutė vėl pavirto snaige – dar gražesne, su šešiomis spindinčiomis šakutėmis. Ji suprato, kad šaltis ir šiluma gali keisti daiktus, o kiekvienas virsmas – tai mažas stebuklas.

Vilniaus. Riešės vaikų lopšelis-darželis "Saulės slėnis"

Vieną šaltą, bet saulėtą dieną danguje gimė mažytė Snaigė Baltutė. Ji nebuvo paprasta, o ypatinga - sukurta iš šešių baltų spindulių, jie buvo ilgi ir puošti mažais mėlynais trikampiais.

– „Aš turiu šešias rankeles!“ – džiaugėsi ji. – „Esu simetriška!“

– „Aš noriu pamatyti pasaulį!“ – džiaugsmingai sušnibždėjo ji ir pradėjo lėtai leistis žemyn.

Skriedama žemyn, ji skaičiavo:

– „Vienas, du, trys... šeši spinduliai!“

– „Mėlyni trikampiai ant mano spindulių stiprūs – jie laiko mano formą“, – svarstė Baltutė.

Leisdamasi ji jautė vėją, stebėjo geltoną saulę ir mėlynus debesis, skaičiavo savo kampus ir džiaugėsi, kokia graži jos forma. Ji jautėsi drąsi ir smalsi. Vėjelis ją švelniai suko ir nešė artyn žemės.

Staiga ji pamatė miško pakraštyje stovintį elniuką.

– „Labas!“ – sušuko Snaigė Baltutė.

– „Kaip gražu, kad atvykai!“ – atsakė elniukas ir nusišypsojo.

Nusileidusi ant žemės, Baltutė susitiko daugybę kitų snaigių. Kiekviena buvo kitokia, bet visos turėjo spindulius ir formas.

– „Mes skirtingos, bet kartu galime sukurti žiemą!“ – suprato Baltutė.

Kartu jos sukūrė didelį, baltą žiemos kilimą. Snaigė jautėsi laiminga, nes suprato – net ir maža snaigė gali sukurti didelį stebuklą.

Ir taip prasidėjo tikra žiema.

Vilniaus r. Riešės Šv. Faustinos Kovalskos pagrindinė mokykla

Vieną kartą dangumi plaukė debesis ir iš jo pabiro sniegas."Kas yra tas sniegas?" - nesuprato maža snaigutė, kurią sesutės vadino Baltute. Ji lengvai leidosi į žemę ir pataikė ant sniego senio besmegenio.

- Kas tu toks? - paklausė snaigutė.

- A a.. aš nežinau... Mane nulipdė vaikai. Iš mažos sniego gniūžtės surideno didelį kamuolį, paskui - mažesnį, vėliau dar mažesnį, uždėjo vieną ant kito, taip aš ir atsiradau. Dar vietoj nosies įstatė morką ir padovanojo gražias kaštonų akeles.

- O tu moki vaikščioti?

- Tikriausiai, ne, nebandžiau...

Baltutė dar ilgai būtų klausinėjusi senį besmegenį, bet papūtė stiprus vėjas ir nunešė ją tiesiai ant bėgančios lapės nugaros.

- Oi,oi! - suriko lapė. - Kas čia man ant nugaros nukrito ir baisiai kutena!

Lapė sukosi vietoje, visaip bandydama numesti Baltutę nuo nugaros.

Pro šalį bėgo kiškis.

- Kiškeli, padėk man. - paprašė lapė.

- O ne, lapute, aš tavęs bijau, tu mane gali suėsti - ir kiškis spruko į krūmus.

Netoliese ant medžio šakos tupėjo varna.

Lapė ėmė prašyti:

- Varnele, širdele, kažkas man ant nugaros nukrito ir labai kutena, nuimk, prašau.

- Na jau ne, lape snape, tu mane jau vieną kartą apgavai, sūrį iš manęs pavogei!

- Atsiprašau, varnele, aš daugiau taip nedarysiu.

- Na gerai, aš tau padėsiu - tarė varna. Ji pagriebė snapu Baltutę ir nunešė į savo lizdą. (...)

Vilniaus r. Riešės vaikų lopšelis-darželis "Saulės slėnis"

(...) Čia Baltutei pasidarė labai blogai ir karšta.Ji sušuko:

- Vėjau, broleli, padėk man, aš tirpstu!

Vėjas greitai atskubėjo į pagalbą. Jis stipriai papūtė ir snaigutė Baltutė nusileido ant ežero ledo. Ledas buvo padengtas sniegu, kurį sudarė daug mažų snaigučių, Baltutės sesučių.

- Dabar aš žinau, kas yra sniegas! - linksmai sušuko Baltutė. - Po vieną - mes snaigės, o kai mūsų susirenka daug daug - mes sudarome sniegą, kuris žiemą džiugina visus vaikučius.

Baltutė ir jos sesutės dar ilgai šoko ant ežero ledo.

Kai atėjo pavasaris ir pašvietė šilta saulytė, Baltutė pavirto mažu vandens lašeliu.

Aukštai danguje gimė maža snaigė. Ji buvo balta, lengva ir labai smalsi. Visi ją vadino Snaige Baltute.

Snaigė Baltutė tyliai leidosi žemyn. Vėjelis ją nešė ir suko. Ji matė namus, medžius ir vaikus, kurie linksmai žaidė kieme. „Kaip gražu!“ – džiaugėsi snaigė.

Netrukus ji nusileido ant vaiko pirštinės, vėliau prilipo prie vaiko kepurės ir „važiavo“ rogutėmis nuo kalno, o galiausiai nukrito ant sniego krūvos. Ten ji sutiko daug kitų snaigių, labai apsidžiaugė... ir taip prasidėjo jos nuotykiai žemėje.

Vilniaus. r. Skaidiškių mokykla-darželis

Vieną žiemos rytą nuo debesėlio nukrito maža snaigė vardu Baltutė. Ji buvo labai smalsi ir norėjo pamatyti visą pasaulį. Sklandydama ore, Baltutė sutiko linksmą Vėją, kuris nusinešė ją virš miškų ir kalnų.

Staiga - pliupt! - Baltutė nusileido ant kiemo, kur vaikai lipdė senį besmegenį. „Kaip čia linksma!" - nudžiugo ji ir prisijungė prie kitų snaigių.

Kartu jos pavirto blizgančia kepure besmegeniui.

Vilniaus. r. Skaidiškių mokykla-darželis

Atėjo žiema. Kieme sniego buvo ligi kelių. Tuo labai džiaugėsi vaikai. Vos saulė nusišypsojo pro langą, visi tuoj pat išbėgo į lauką: kas su rogutėmis, kas su slidėmis, kas tiesiog pasivaikščioti. Tačiau vieną dieną sniegas sutežo, o rogutės nebečiuožė. Vaikams pasidarė liūdna. Staiga vienas vaikas nusilipdė sniego gniūžtę ir metė ją į draugą. Tas metė atgal. Netrukus žaisti panoro visi. Vaikai pačiupo sniego rutuliukus ir spaudė juos tarp delniukų.

– Oi, oi! Nekutenk pilvuko! – staiga pasigirdo juokas.

– Pažiūrėkit, mano gniūžtė kalba! – sušuko vienas vaikas.

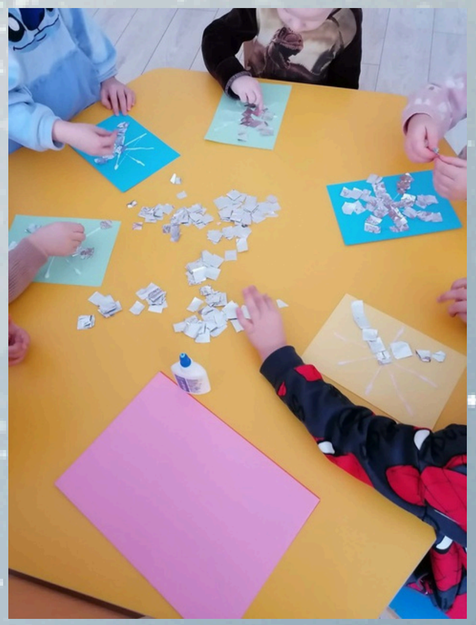
Subėgo visi ir nustebę žiūri – sniego kamuolėlis kikena.

– Cha cha cha! Aš ne gniūžtė, mes – snaigės! – prabilo pati drąsiausia snaigė Baltutė.

– Kokios dar snaigės? – nustebo vaikai.

– Mes esame snaigės ir padedame žiemai. Krauname pusnis, lipdome sniego kalnelius. Jei ne mes, nebūtų nei sniego, nei linksmybių, – paaiškino snaigė Baltutė.

Ji nusišypsojo ir pažadėjo vaikams visą žiemą būti jų draugė.

Vilniaus r. Skaidiškių mokykla-darželis

Aukštai danguje, minkštame pilkame debesėlyje, gyveno maža snaigė vardu Baltutė. Ji buvo balta, blizganti ir labai smalsi. Baltutė svajojo pamatyti žemę ir sužinoti, kur dingsta snaigės, kai nukrenta iš dangaus.

Vieną žiemos rytą vėjas švelniai papūtė ir Baltutė ėmė lėtai suktis ore. Ji skrido pro langus, medžius ir stogus, kol nutūpė ant vaiko kumštinės pirštinės. Pirštinė buvo šilta, todėl Baltutė tyliai sušnibždėjo:

– Kaip gera padaryti kam nors džiaugsmą.

Netrukus Baltutė ištirpo, bet jos džiaugsmas liko – vaikas nusišypsojo ir toliau džiaugėsi žiema.

Ir nuo tada kiekviena snaigė žino: net ir trumpa kelionė gali būti labai prasminga.

Vilniaus r. Skaidiškių mokykla-darželis

Krito snaigė iš dangaus.
Ji buvo balta, lengva ir švelni.
Leidosi žemyn ir pamatė zuikutį.
– Labas, mažyli, – pasakė snaigė.
Tada pamatė meškiuką.
– Ar galiu žaisti su jumis? – klausė snaigė.
Prie jų priėjo ir maža peliukė.
– Žinoma! – tarė visi.
Snaigė, zuikutis, meškiukas ir peliukė
Žaidė, juokėsi ir sukosi kartu.
Kai saulė nusileido, viskas nurimo.
Snaigė ir draugai užmigo ramiame baltame pasaulyje.

Vilniaus r. Skaidiškių mokykla-darželis

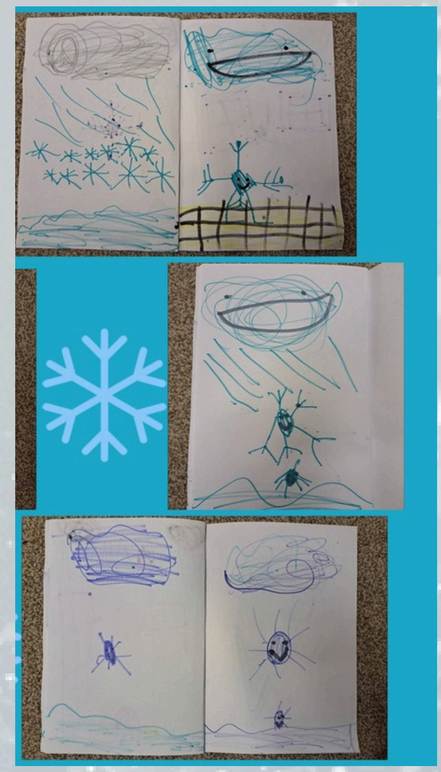

Kartą debesų pasaulyje gyveno snaigė vardu Baltutė. Gyveno ji linksma ir laiminga. Kartą pakilo vėjas ir pradėjo pūsti snaigę. Pūtė ilgai, tol kol snaigė sūpuojama vėjo užmigo.

Atsibudo Baltutė visai prieš nusileidžiant, bet ne ant debesies kaip buvo įpratusi, o ant auksinių plytų kelio, kurio gale stovėjo debesų pilis. Snaigė priėjo nustebusi ir norėjo atidaryti duris, bet pilis buvo užrakinta, o raktas kabojo aukštai pilies bokšte. Kadangi snaigė negalėjo jo pasiekti, pasikvietė į pagalbą vėją. Vėjas papūtė ir snaigė pakilo į bokštą. Pasiekusi raktą ji nusileido ir atrakino paslaptingos pilies duris. Staiga atsirado dar kelios snaigės, kurios padėkojo snaigei Baltutei, kad atrakino duris ir išgelbėjo jas iš pilies, kurią buvo užkerėjąs piktasis burtininkas. Snaigės apsikabino ir viskas išnyko kaip dūmas...

Snaigė Baltutė pajuto minkštą bumtelėjimą... pasirodo ... ji sapnavo... o atsibudusi maudėsi sniego pusnyje, kartu su sesėmis snaigėmis.

Vilniaus lopšelis-darželis "Gabijėlė"

Snaigė Baltutė nenutūpė ant žemės – ji pasiliko gyventi mūsų kūryboje.
Tegul ši bendra pasaka primena, kad kartu mes galime sukurti
didžiausius stebuklus.

Vilniaus r. savivaldybės ikimokyklinio ir priešmokyklinio ugdymo įstaigų kūrybinis STEAM projektas
„Snaigės Baltutės pasakos“.
Vilniaus r. Nemėžio vaikų lopšelis-darželis
2026 m.